

ПЕТЪР НЕЗНАКОМОВ

У ДОМА

chitanka.info

Навън е още тъмно и кой знае колко е студено, щом прозорците са заскрежени. А трябва да се става. Училищният звънец бие точно в седем и половина.

— Става-а-а-ай! — викам аз по войнишки.

От детското креватче се надига сънena русокоса рошава глава. Това е, както вече досещате, нашата Маргаритка.

— Колко е часът? — пита главата, без да отваря очи.

— Осем.

— Защо не ме събуди по-рано? Какво ще кажат сега... и звеневата почна да закъснява... — Очите изведнъж ме поглеждат с подозрение: — Или лъжеш?

— Осем е.

— Кажи честна пионерска!

Ето, че сега съм на тясно.

— Може пък грешно да съм видял в тъмното — мъча се да се изплъзна. — Я чакай да запалим лампата!... Ей, вярно бе — точно седем без пет.

— Зная те аз какъв си — клати с укор глава Маргаритка. — Можех да си поспя още пет минути. Тъкмо сънувах черната пантера...

Миналата седмица ние гледахме филма „Синът на джунглите“ и оттогава в сънищата на дъщеря ми непрекъснато се въртят слонове, маймуни, тигри и черни пантери.

— Хайде не стой боса тука! Бягай оттатък в кухнята!

— Топло ли е?

— Топло. И да си измиеш лицето и зъбите!

Маргаритка сбръчва нослето си.

— Чу ли?

— Чух де... Не съм глуха. Значи и зъбите? У-у-у-ух! Все ги измисляте едни...

Тя изтичва в кухнята и след малко на входната врата звънят неразделните приятелки — двете дъщери на портиерката. Маргаритка грабва приготвената от снощи чанта, пъхва в джоба на палтото стотинките за закуска, махва ни с ръка и тръгва за училище. По стълбите еква смях и после всичко затихва. Цялата ни къща изведнъж опустява, става някак студена и неприветлива, сякаш е напусната от добър и весел дух. Жена ми също отива на работа. Аз се въртя сам из стаите, пуша лулата си и ми е страшно скучно. Няма с кого да се

закачам и да измислям разни „фантазии“, няма ги веселите сини очи, не се чуват звънливото гласче и тропотът на малките бързи крачета. Ща не ща, трябва да седна на писмената маса. Но и там ми е скучно, поне до момента, когато на белия лист се появи първото тромаво изречение. После човек се увлича и часовете почват да летят незабелязано.

И ето, на входната врата се звъни: два пъти бързо едно след друго и след това един път толкова продължително, че ти писват ушите. Това е нашият таен сигнал. Отварям вратата. Отвън наистина стои дъщеря ми. Лицето ѝ е тъжно, само в очите ѝ се таи дяволит блясък. Тя пак е измислила някоя „смешка“.

— Какво има? — питам аз. — Изпитаха ли те?

— Да — проговори тя с плачлив глас. — По география.

— Влез вътре де! Е?

— Тройка.

— Как тъй тройка! Нали учи?

— Учих, ама на. Казах, че Стара планина извира от Дунава.

— Я дай бележника!

Маргаритка изважда от джоба свития на тръба бележник и ми го подава с наведена глава, като едва сдържа смеха си. Отварям на страницата за успеха и чак тогава смехът избухва — радостен, тържествуващ.

— Шест бе, шест бе, татулко! Шестичка!

— А защо разиграваш комедии?

— Ти как разиграваш комедии на мама?

Аз се усмихвам и разтривам ръце. С един скок малкото телце увисва на шията ми.

— Радваш ли се, татулко?

Вместо отговор аз целувам розовата бузка.

— Само че — казвам — тук не пише шест, а шест минус.

Маргаритка пуска шията ми.

— Е, минусът не е важен. Ти гледай цифрата!

— А все пак ти кажи защо ти го писаха?

— Ех, тъй... за сигурност.

— Каква е пък тая сигурност?

— Каква!... Като излязох на дъската, сърцето ми правеше ей така...

Тя свива длан в юмрук и показва как ѝ тупкало сърцето.

— И гласът ми отначало не искаше да излиза... Другарката помисли, че съм онемяла.

— Е, защо? Нали си учила?

— Учих, ама това е „Дунавската равнина“. Най-страшният урок. Знаеш ли само колко градове има... Ама откъде ще ги знаеш ти... А за Шумен казах, че там е открит първият театър. Това го няма в учебника и всички се пукнаха от завист. Другарката каза да го повтора още един път, та да го научи целият клас.

— А ти отде го знаеш?

— Четох в една мамина книжка... Слушай, татко, като си дойде мама, да не вземеш да изтърсиш, че имам шестица. Ще кажеш: „Тройка...“

И ще кажеш: „Това дете вече не го искам вкъщи, щом е такъв слабак...“ И ще кажеш още: „Трябва вече да обърна другия край и да почнем с бой...“ И ще бъдеш сърдит, чу ли? А пък аз ще стоя в ъгъла и ще плача. Само ти... ти как ще станеш сърдит, какъвто си ми усмихнат... И-й-й-й, звъни се... тя е. Татко, ставай сърдит, моля ти се! Ух, какъв е — една роля не може да изиграе...

Отваряме вратата и почваме да играем „комедията“, но мама е артистка и нея мъчно можеш да излъжеш. Тя познава тоя занаят и веднага разбира каква е работата. Маргаритка, която плаче най-сърцераздирателно в ъгъла, ми хвърля поглед, пълен с укор — видя ли, пак развали всичко!

След това мама нарежда масата и всички сядаме да ядем. След супата Маргаритка забелязва дълбокомислено:

— Хубаво е, когато детето носи шестици, а, мамо? И яденето е по-вкусно, и всички са засмени... А ако имаш наистина тройки, сигурно няма да ти се яде...

Ние, разбира се, се съгласяваме с тая забележителна мисъл.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.